

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. B.**
státní příslušností Ukrajina
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2018 č.j. KRPA-179570-33/ČJ-2018-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2018 č.j. KRPA-175570-17/ČJ-2018-000022, a to o 30 dnů.

2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že nebyly naplněny podmínky k postupu podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, resp. že v jeho případě bylo namísto zvolit mírnější opatření, které by zajištění nahradilo. Žalobce podotkl, že se dne 14. 5. 2018 dostavil dobrovolně na Policii České republiky s žádostí o vyřešení svého pobytu; správní orgán nevzal v potaz polehčující okolnosti žalobcova jednání a jen se zabýval skutečnostmi hrajícími v jeho neprospěch. Podle žalobce jeho dobrovolné dostavení se na policii dokazuje, že hodlá spolupracovat s orgány České republiky a má zájem svou pobytovou situaci řešit. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný dostatečně neodůvodnil nemožnost udělení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Když se žalovaný zabýval nemožností uložení mírnějších opatření, dle žalobce nevzal v potaz, že žalobce má adresu na území České republiky – na adrese Š. 348; tato skutečnost se v napadeném rozhodnutí neobjevuje, i když musela být žalovanému známa; rozhodnutí tedy dle žalobce trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce podotkl, že žalovaný uložil v zahájeném správním řízení žalobci pokutu, na níž figuruje výše zmiňovaná adresa pobytu; tato adresa tedy byla správnímu orgánu známa; žalobce ji také uváděl a navíc několikrát žádal pracovníky policie, jestli by ho alespoň nedoprovodili do jeho bytu, aby si mohl vzít svoje potřebné věci k odjezdu. Žalobce tedy dle svého tvrzení splňuje podmínky pro uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále namítl, že z jeho předešlého jednání jasně vyplývá, že spolupracuje s orgány České republiky a dobrovolně se dostavil na policii; navíc do protokolu uvedl, že chce vycestovat a odjet domů za rodiči; v České republice nemá žádné zázemí kromě bytu, který si pronajímá; navíc si hned po zajištění požádal o dobrovolný návrat. Tyto skutečnosti jsou dle žalobce dostatečnou zárukou k uložení mírnějšího opatření. Žalobce připomněl, že zajištění je výjimečné opatření a nemělo by být pravidlem; správní orgán by měl vždy hledat alternativy a mírnější opatření a řídit se principem přiměřenosti a povinnosti uložit mírnější opatření, pokud je to možné.
3. Dále žalobce namítl, že délka jeho zajištění je nepřiměřená, vylučující právo na pravidelný soudní přezkum, a tudíž nezákonná. Správní orgán nejprve přistoupil k 90denní lhůtě, kterou následně svým rozhodnutím prodloužil o dalších 30 dní, celkově tedy 120 dní zajištění z maximální 180denní lhůty pro zajištění. Podle žalobce je tato délka zajištění v rozporu s čl. 5 odst. 1 a 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť vylučuje pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody. Žalobce odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a uvedl, že je pravdou, že zákon o pobytu cizinců nechává na uvážení správního orgánu, na kolik dnů se rozhodne délku zajištění určit; takovéto určení však vždy musí odpovídat požadavkům vyplývajícím z evropského i mezinárodního práva, včetně požadavku periodické soudní kontroly zajištění. Žalobce připustil, že nemá v současné době žádný cestovní doklad, ale z praxe je známo, že vyřízení nového dokladu ukrajinským zastupitelským úřadem trvá okolo jednoho měsíce, přičemž samotná realizace dobrovolného návratu trvá kolem dvou týdnů; celková 120denní lhůta je tedy nepřiměřená a fakticky vylučuje možnost účinného periodického soudního přezkumu dříve než po uplynutí doby zajištění, a to v rozporu s čl. 5 odst. 4 Úmluvy; z tohoto důvodu je nutné považovat napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobce podotkl, že vždy poskytl správnímu orgánu, který obstarával cestovní dokumenty k realizaci žalobcova správního vyhoštění, veškerou potřebnou součinnost; žalobce byl vždy ochoten spolupracovat s orgány policie jakýmkoliv způsobem, kupř. ve formě pravidelného hlášení se cizinecké policii. Žalobce vyslovil přesvědčení, že prodloužení doby zajištění o dalších

30 dnů bylo nepřiměřené a správní orgán mohl cestovní dokumenty obstarat, aniž by byl žalobce v mezidobí fakticky zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.

4. Závěrem žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž v jeho případě, kdy jeho návrat na Ukrajinu byl realizován dne 5. 9. 2018, nelze aplikovat ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců pro rozpor s evropským právem (pročež je nutné danou věc projednat a nelze řízení zastavit), a navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 5. 2018 se na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend dostavil žalobce k vyřešení svého pobytu na území České republiky. Žalobce byl následně zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Při podání vysvětlení dne 15. 5. 2018 žalobce žalovanému k jeho dotazům mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval roku 2012 a od té doby z ní nevycestoval. Je si vědom, že dne 24. 11. 2014 mu bylo uloženo správní vyhoštění na 1 rok, z České republiky však nevycestoval. Je si vědom, že dne 17. 3. 2016 mu bylo uloženo správní vyhoštění na 3 roky (nabylo právní moci dne 23. 3. 2016), avšak z České republiky také nevycestoval a podal žádost o azyl. Je si vědom, že s ním bylo vedeno řízení o udělení azylu, které bylo dne 10. 1. 2018 ukončeno odmítnutím kasační stížnosti (nabytí právní moci dne 29. 1. 2018). Na otázku, zda si je vědom, že měl vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci ukončení řízení o udělení azylu, odpověděl, že nevycestoval, protože mu na Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky neřekli, že musí odjet. K dotazu, zda si je vědom toho, že měl vycestovat do dne 28. 2. 2018, odpověděl, že ne, ani advokát mu nic neřekl. Na otázku, zda si je vědom toho, že ode dne 1. 3. 2018 pobývá na území neoprávněně, čímž maří výkon správního rozhodnutí, uvedl: „Ano, jsem si toho vědom, a proto jsem včera přišel na policii.“ Žalobce dále k dotazům žalovaného uvedl, že platnost jeho cestovního dokladu skončila v roce 2013 a on ho zahodil, že si je vědom svého protiprávního jednání a možných důsledků z něj vyplývajících, že je svobodný, v zemi původu má rodiče a bratra, nyní nemá finanční prostředky pro pobyt a vycestování, svůj pobyt financuje prací na brigádách, přičemž pracovní povolení nemá, nemá hlášen pobyt a finanční prostředky na složení finanční záruky také nemá, nevlastní v České republice žádný majetek, na Ukrajině

bydlí v domě s rodiči, jeho zdravotní stav je v pořádku, na území České republiky nemá nikoho, na území Ukrajiny byl naposledy v roce 2012.

9. Žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 15. 5. 2018 č.j. KRPA-179570-17/ČJ-2018-000022, jímž rozhodl o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2018 č.j. 13 A 63/2018-26. Řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku je Nejvyšším správním soudem vedeno pod sp. zn. 1 Azs 262/2018. Ve sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců, skupiny zjišťování totožnosti a ENO ze dne 7. 8. 2018 č.j. CPR-15595-7/ČJ-2018-930310-T247 je mimo jiné uvedeno, že po obdržení a prostudování spisového materiálu a uplynutí zákonné lhůty pro podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo dne 24. 5. 2018 zasláno dožádání na konzulární oddělení Velvyslanectví Ukrajiny v Praze týkající se ověření totožnosti cizince a vystavení náhradního cestovního dokladu potřebného k realizaci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie; dne 31. 7. 2018 byl učiněn telefonický dotaz na Velvyslanectví Ukrajiny v Praze týkající se zmíněného dožádání; velvyslanectví sdělilo, že doposud neobdrželi potřebné informace od orgánů Ukrajiny vedoucí k vystavení náhradního cestovního dokladu; podle Ředitelství služby cizinecké policie lhůtu pro vydání náhradního cestovního dokladu potřebného k realizaci správního vyhoštění nelze predikovat; až poté lze přistoupit k samotné realizaci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie; v neposlední řadě je třeba zohlednit i skutečnost, že cizinec vzal svoji žádost o dobrovolný návrat ze zajištění zpět; z uvedených informací je zřejmé, že dosavadní lhůta zajištění cizince je s ohledem na složitost zajištění celého procesu vyhoštění nedostačující.
10. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 8. 2018 č.j. KRPA-179570-33/ČJ-2018-000022 bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2018 č.j. KRPA-175570-17/ČJ-2018-000022, a to o 30 dnů. Ze správního spisu bylo rovněž zjištěno, že dne 5. 9. 2018 bylo zajištění žalobce ukončeno, neboť došlo k realizaci správního vyhoštění žalobce na Ukrajinu.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
13. V § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to*

i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

14. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“
15. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
16. Žalobce nepopřel, že ode dne 1. 3. 2018 pobýval na území České republiky neoprávněně. Žalobci přitom bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2014 č.j. KRPA-449982-15/ČJ-2014-000022 uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie v délce jednoho roku (v právní moci ode dne 24. 11. 2014) a rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 17. 3. 2016 č.j. KRPS-58669-35/ČJ-2016-010025 mu bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie v délce 3 let (nabylo právní moci dne 23. 3. 2016). Poté žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, načež Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky bylo vydáno rozhodnutí ze dne 31. 5. 2016 OAM-21/LE-LE05-LE05-2015, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; žaloba proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta usnesením zdejšího soudu ze dne 7. 3. 2017 č.j. 1 Az 29/2016-28, přičemž kasační stížnost proti tomuto usnesení zdejšího soudu byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018 č.j. 3 Azs 89/2017-44 (nabylo právní moci dne 29. 1. 2018).
17. Jak vyplývá z žalobcova podání vysvětlení, žalobce přicestoval na území České republiky v roce 2012 a od té doby z jejího území nevycestoval. Žalobce tak nerespektoval rozhodnutí o uložení správního vyhoštění z roku 2014 ani rozhodnutí o uložení správního vyhoštění z roku 2016 (sice podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, tato mu však nebyla udělena a žalobce z území České republiky nevycestoval ani ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018 č.j. 3 Azs 89/2017-44, jímž byla odmítnuta kasační stížnost proti usnesení zdejšího soudu ze dne 7. 3. 2017 č.j. 1 Az 29/2016-28). Žalobce se tedy od 1. 3. 2018 do 14. 5. 2018 opět zdržoval na území České republiky v rozporu se zákonem.

18. Lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS:

„Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, „zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“ (stejně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34).“

19. Ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, je dále uvedeno: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU

(včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.... Na druhé straně však stojí případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“

20. Soud se zřetelem na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 Azs 20/2016-38 uzavírá, že ani v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) [potažmo v případě navazujícího prodloužení doby trvání zajištění dle § 124 odst. 3] zákona o pobytu cizinců nelze vždy vyloučit možnost použití zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 téhož zákona, jakkoliv v takovém případě bude volba zajištění pravidlem. V posuzovaném případě však soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce nerespektoval žádné z obou vydaných rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a i po pravomocném ukončení azylového řízení (včetně řízení soudního) neoprávněně setrval na území České republiky. Žalobce nemá k České republice vazby, nemá zde rodinu ani jiné blízké osoby, neměl peníze na složení finanční záruky, předchozí nelegální pobyt na území České republiky byl vědomý. Z uvedených důvodů soud s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že nebyly naplněny takové okolnosti, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
21. S ohledem na shora uvedené skutečnosti zdejší soud uvádí, že v úvahu nepřipadalo uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Se zřetelem na dosavadní chování žalobce je totiž zřejmé, že by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jestliže se rozhodl nepřistoupit k uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Na tomto závěru nemění ničeho ani žalobcem odkazovaná skutečnost, že se dostavil k policejnímu orgánu dobrovolně a spolupracoval s ním. Dosavadní opakované a dlouhodobé protiprávní jednání žalobce je dle závěru soudu natolik závažné, že nemůže být zhojeno ani dobrovolným dostavením se žalobce k policejnímu orgánu a následnou spoluprací s ním. Jako nedůvodnou pak zdejší soud shledal i námitku žalobce o tom, že žalovanému muselo být známo, že žalobce má adresu na území České republiky (§. 348, P.). Jestliže žalovaný zcela správně dospěl k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, je zřejmé, že nelze uložit žádné z těchto zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) až c), a tudíž je irelevantní, zda žalovanému byla známa adresa, na které se žalobce zdržuje, či nikoliv. Co se týče žalobcem namítaného nedostatečného odůvodnění závěru o neuložení žádného zvláštního opatření za účelem vycestování, zdejší soud uvádí, že žalovaný se touto otázkou zabýval dostatečně a uvedl řadu úvah, jež ho vedly k tomuto závěru – viz s. 6 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí.
22. Pokud jde o námitku žalobce týkající se nepřiměřené délky zajištění, žalovaný k tomu na s. 8-9 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Vzhledem ke skutečnosti, že*

nedisponujete platným cestovním dokladem, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit cestovní doklad náhradní. V první řadě pro tento účel musí dojít k ověření Vaší totožnosti na příslušném zastupitelském úřadu, na jehož základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu s Vámi byla sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci.“ Poté žalovaný citoval ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců, skupiny zjišťování totožnosti a ENO ze dne 7. 8. 2018 č.j. CPR-15595-7/ČJ-2018-930310-T247 (rekapitulaci tohoto sdělení viz výše). Dále žalovaný uvedl: „Z uvedeného vyplývá, že kroky k ověření Vaší totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu byly již podniknuty a ověření Vaší totožnosti je stále ještě v běhu, a tudíž je reálný předpoklad, že v prodloužené době zajištění již bude vydán náhradní cestovní doklad a bude tak moci být naplněn účel tohoto rozhodnutí, a to zejména bude moci být realizováno Vaše správní vyhoštění zpět do domovského státu, a tím bude ukončen Váš nelegální pobyt na území České republiky. Správní orgán je nucen vyčkat reakce dožadovaného konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje se státem o vzetí zpět cizince na Ukrajinu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 20-30 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 30 dnů je přiměřená.“

23. Z rozhodnutí žalovaného ve spojení s jím odkazovaným a citovaným sdělením Ředitelství služby cizinecké policie je tak zřejmé, že k prodloužení původní 90denní doby trvání zajištění o 30 dnů bylo přistoupeno proto, že ačkoliv byla s žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, ukrajinské velvyslanectví od ukrajinských státních orgánů v době vydání napadeného rozhodnutí stále neobdrželo informace potřebné k vystavení náhradního cestovního dokladu. Žalovaný tak byl nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba k vyřízení této záležitosti včetně zajištění samotného výkonu správního vyhoštění se pohybuje kolem 20-30 dnů. Rovněž je třeba přihlédnout ke skutečnosti, že žalobce vzal svoji žádost o dobrovolný návrat zpět. Toto odůvodnění rozhodnutí žalovaného je dle závěru zdejšího soudu dostatečné. Žalovaný dle závěru Městského soudu v Praze nepochybil, když rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění o 30 dnů, když z výše uvedeného je zřejmé, že původně stanovená 90denní délka trvání zajištění pro účel zajištění (tj. realizaci správního vyhoštění) nebyla dostatečná; přitom však naplnění účelu zajištění v prodloužené době trvání zajištění bylo lze očekávat. Takový postup žalovaného byl dle závěru soudu zcela v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Soud nad rámec shora uvedeného toliko na okraj podotýká, že prodloužení doby trvání zajištění bylo v posuzovaném případě skutečně namístě, neboť k samotné realizaci správního vyhoštění žalobce došlo dne 5. 9. 2018.

24. Soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce, že v důsledku stanovené délky trvání zajištění byl žalobce zkrácen na svém právu na pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody. K tomu lze podotknout, že pravidelný soudní přezkum důvodů žalobcova zajištění byl zaručen, přičemž žalobce tohoto soudního přezkumu využil. Žalobce podal

žalobu jak proti rozhodnutí žalovaného o jeho zajištění ze dne 15. 5. 2018 (tato žaloba byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2018 č.j. 13 A 63/2018-26, řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku je Nejvyšším správním soudem vedeno pod sp. zn. 1 Azs 262/2018), tak i nyní projednávanou žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2018 o prodloužení doby trvání zajištění. Z uvedených důvodů nemůže obstát námitka porušení čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

25. Pokud jde o výčet nejrozličnějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (zejména čl. I bod 1. zákona č. 222/2017 Sb., § 125, 174a, 179 zákona o pobytu cizinců či §§ 2, 3, 50 a 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), tento nelze považovat za žalobní body, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
26. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. září 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně